

[Gustav Pedersen.]

tioner, der har fundet sted, og iøvrigt er der i så vid udstrækning, som det nu engang var muligt, taget hensyn til ønsker fra vareforsyningsudvalgets side. Men tilbage står, at et vareforsyningsudvalg, selvom der er både handelskyndige og for visse af hovedbranchernes vedkommende også branchekyndige folk med i det, ikke kan forudsættes at sidde inde med alle de oplysninger, som er nødvendige for at kunne tage et administrativt ansvar. Det kan kun blive et kontaktdvalg, og selve det administrative arbejde må ligge hos regeringen.

Hvis det nu kunne siges, at regeringen i den forløbne periode havde misbragt sine beføjelser til at skaffe sig et større herredømme over forsyningssituationen, end der kan tilkomme den, og end det er nødvendigt, så kunne man med nogen ret rette anker mod selve dette bemyndigelsessystem, men jeg har i alt fald ikke, såvidt jeg har været i stand til at følge arbejdet, været ude for noget tilfælde, hvorom man med føje kunne påstå, at den højtærede handelsminister var gået videre, end bemyndigelsen giver ham adgang til. Det, der har været kærnen, har i virkeligheden været, at man i første række skulle sørge for, at forsyningerne af de livsvigtige varer kom frem, såvel råstoffer som de færdigvarer, der nu engang er en del af befolkningens forbrug.

Vi har ikke lagt skjul på — og jeg vil oven i købet tro, at der er et flertal for den opfattelse —, at der kan være visse situationer, hvor det er naturligt at skele til beskæftigelsen eller tage hensyn til den i de dispositioner, der træffes. Jeg erkender, at derom er man ikke enig. Det er fra venstres side, og ganske særligt fra venstres side, gang på gang understreget, at løsningen må være den at give færdigvarerne så stor en chance, at det kan billiggøre varerne, og dermed i nogen grad også overflødigøre importrestriktioner. Teoretisk lyder det overordentlig tiltalende, men i praksis vil det nu ikke altid give et resultat, der er gunstigt for den samfundsmæssige udvikling. Vi må jo ikke glemme, at det altid vil være vanskeligere at få midler investeret i produktionen end at få midler investeret i handelen. Produktionens salg ligger så langt fremme, at de mange svingninger og store usikkerhedsmomenter i mange tilfælde kan afholde folk fra investering, medens handelen, især med hurtigt omsættelige varer, kan virke betydelig mere tiltalende. Dette i forbindelse med, at industrien jo i mange henseender skal have rimelige vilkår for at oparbejde en position, der gør den konkur-

rencedygtig, gør det naturligt, at man tager visse hensyn til den, når man blot sørger for, at det ikke sker på urimelig måde, at det ikke medfører urimelig fordyrelse af varepriserne eller skaffer en beskyttelse, som overhovedet ikke har nogen mening.

Det er imidlertid karakteristisk, at medens man fra venstres side efter vor opfattelse går et skridt for langt, når det drejer sig om at lægge vægten på færdigvarer, er der visse ting, der tyder på, at det konservative folkeparti der vil gå over i den diametrale modsætning. Jeg må jo regne med, at et blad som „Nationaltidende“ står det konservative folkeparti ret nær. Så sent som i dag er der en spidsartikel i „Nationaltidende“, hvor der i virkeligheden står, at industrien skal have fri importret, industrien skal med hensyn til sine forsyninger være fritaget for enhver form for indgreb. Til gengæld må handelen så have så meget strammere regler. Det må nemlig blive konsekvensen deraf. Hvis man lukker op for alt, hvad industrien ønsker, sætter alt, hvad den vil have, på friliste, eller måske mere end det: afskaffer ministeriets ret til at blande sig i industriens import, så må reglerne, således som tilstanden nu engang er, selvsagt blive så meget strammere for handelens vedkommende. Det er altså den diametrale modsatte indstilling af den, som det ærede medlem hr. Axel Kristensen så mange gange har givet udtryk for her i tinget. Det viser, hvad der jo også ved andre lejligheder er konstateret, at vel kan der i de to partier, venstre og det konservative folkeparti, ofte være enighed om at bebrejde den socialdemokratiske regering, at den har fået for mange bemyndigelser, men når det drejer sig om at afgøre, hvordan disse bemyndigelser skal anvendes, er enigheden ikke så stor. I hvert fald tyder den nævnte artikel, som jeg dårligt kan tænke mig er uden forbindelse med det konservative folkepartis indstilling, ikke på, at man i dette forhold er på samme linie.

Jeg ønsker at slå fast, at vi fra socialdemokratiets side hverken vil i den ene eller anden grøft. Vi ønsker ikke at lukke af for handelen, og heller ikke for handelen med færdigvarer, ligeså lidt som vi ønsker at åbne alle sluser på en måde, der kan komme til at betyde, at industrien får vilkår, som den ikke kan være tjent med. Vi ønsker en rimelig hensyntagen til begge erhvervsgrupper. Det er måske derfor, man fra de to grupper er så ivrig efter at klandre socialdemokratiet, fordi vi tager det praktiske standpunkt, at det må være helhedens og